

Dag 17 – zondag 13 januari

Ochtendstond heeft goud in de mond... althans dat zeggen "ze" toch. Ik zou het niet kunnen zeggen want ik krijg mijn oogjes niet goed open op dit laatste dagje van mijn vakantie. Net genoeg om te zien dat het pas half zeven is. Ik moet eens een hartig babbeltje plegen met mijn inwendige klok.

Iedereen slaapt nog. Ook Lagun die in zijn bench ligt in de kamer tegenover die van ons. Wat een dotje toch. Ik maak me stilletjes klaar en neem hem iets na zevenen mee naar beneden terwijl hij zachtjes in mijn haar knabbelt.

Niets zo goed als wat vrieslucht om wakker te worden. Dat en... SNEEUW! Ja ja, er ligt een dun laagje in de tuin. Genoeg voor Darko om volledig uit de bol te gaan. Voor Yana is het nog wat te vroeg en Lagun staat er maar wat verdwaasd op te kijken. Hij loopt even tot aan de grasrand, snuffelt eens aan dat witte goedje en komt dan snel terug getrippeld om het me te vertellen, of eerder te vragen aan zijn blik te zien. Ik loop even mee met de kleine man en aarzelend waagt ie dan toch zijn eerste stapjes op het sneeuwtapijt. Het smaakt precies beter dan het aanvoelt voor hem. :-)

Tijd voor ons ontbijt en bij een theetje tokkel ik nog wat op de pc. Om negen uur word ik bij Christel verwacht; ik vertrek best op tijd want strooizout hebben ze bij ons nog niet uitgevonden.

Ik neem alleen Lagun mee en zet aan. Iets voor negenen arriveren we bij Christel waar we luidkeels worden aangekondigd door haar viervoeters. Haar zal je niet snel besluipen en doen schrikken. :-) Lagun is wel een beetje onder de indruk van zijn welkomstcomité, ik houd hem nog even in mijn armen. Binnen worden de meest enthousiaste hondjes in een bench gezet en dan is het tijd om Lagun op zijn pootjes te zetten. Meteen krijgt ie vier curieuzeneuzen over zich. Hij vindt het best wat veel zo vroeg op de dag en trekt zich even terug in een hoekje maar lang duurt het niet.

Naarmate de ochtend vordert, groeit zijn vertrouwen en tegen de middag loopt ie gezwind tussen Christels negen viervoeters rond - al blijft ie wel in de buurt van onze benen voor een schuilplaats, just in case. ;) (Wel fijn om als "beschermer" te worden gezien door zo een wezentje.)

Even na de middag zet ik terug koers naar mijn ouders om wat foto's te gaan bewerken op hun computer. Ik neem Darko en Yana ook mee en terwijl ik wat werk verzet, maken de 5 de tuin onveilig. Lang duurt het niet voordat ze aan de achterdeur zitten te huilen om binnen bij mij te mogen - ben ik dan echt leuker dan anderhalf voetbalveld aan tuin? Ik vind het moeilijk te geloven.

Lagun is moe en verstoot Zanouche terug uit haar mand. Onze tienjarige beagle vindt er maar niks aan aan die pup maar laat het gebeuren.

's Avonds kruipt Lagun al vroeg spontaan in zijn bench. Zijn lichtje is uit en ik denk dat hij hondjes aan het tellen is in plaats van schapjes.

Dag 18 – maandag 14 januari

Dag 18 maar pas "ons" eerste werkdagje. Vandaag gaan we naar Brussel en deze keer is 't menens: ik moet werken. Oh ik hoop dat ik niet de hele dag achter Lagun aan moet hollen...

De treinrit belooft al niet veel goeds. Lagun is heel onrustig. In tegenstelling tot de eerste vier treinritten zoekt hij deze keer geen comfy hoekje om te soezen. Ik heb hem misschien wat te vroeg

wakker gemaakt vandaag... Om iets voor zessen heb ik de schat uit zijn droompjes gehaald want ik wilde vroeg in Brussel zijn om me te installeren en op ons gemak te zijn tegen dat de collega's zouden arriveren. Ik had gehoopt op een ochtendtukje in de trein maar dat gunt ie me niet. Nuja, mijn eigen schuld, je hebt groot gelijk kleine man. De hele rit van een uur lang probeert ie onder zetels te kruipen, het tapijt los te krijgen, het vuilbakje open te krijgen... ik kan hem vlot afleiden met speeltjes en knabbels maar die oogjes moeten open blijven. Na een half uurtje krijg ik wel te horen van een van de medereizigers dat hij Lagun een enorm flinke pup vindt, zo rustig en lief. Haha, ik heb mijn frustratie dus goed kunnen verbergen. ☺

Ik draag Lagun het station van Brussel-Noord uit langs de vele trappen en plant hem neer op het eerste strookje groen dat we tegenkomen... jackpot: meteen een kleine en grote boodschap. Joepie. We trippelen door naar het bureau en ja hoor, hij weet het nog zijn van vorige week op de receptie want hij loodst me naar de juiste deuren. Ik zwier mijn spullen af en neem em mee naar het walhalla van de ambtenaren: de koffiehoek. Zelf drink ik het zwarte goud niet maar een theetje is onontbeerlijk. Met een volle fles water, een theetje, een bakje water en een nieuwsgierig hondje probeer ik de 50 m gang terug naar mijn bureau te overbruggen. Veerle toch... dat was wat te optimistisch. Enkele meter verder gaat de pup in de remmen en begint hij plots over te geven à la exorcist: mijn broek onder, de muur onder, de vloer onder... een waar horrortafereel. Amaaaaai... ik ga snel mijn schoonmaakspullen halen in het bureau. Heb ik ze dan toch eens niet voor niets mee. ;)

Lagun heeft nog geen ontbijt gehad (tenzij hij iets onder de zetels in de trein zou hebben gevonden) maar ik besluit zijn maagje toch nog even wat rust te gunnen. Hij gaat zich installeren aan mijn voeten op de stekkerdoos en valt in een onrustige slaap. Ik kan beginnen werken. Tot een half uur later mijn eerste collega arriveert. Lagun wordt wakker, gaat enthousiast dag zeggen en gaat dan... neen toch?!... jawel... hij gaat een plasje doen! In het bureau! Krijg nu wat. Hij was zo proper! Ik zeg niets en ga opkuisen. Lagun blijft wat zenuwachtig rondtrippelen en begint de kabels aan te vallen. Keuze bij de vleet in ons bureau! Ik begin de kabels weg te moffelen en buiten muilbereik te leggen en mijn collega schiet me te hulp. Het lukt ons redelijk. Lagun ziet het gebeuren, zucht, en trekt zich dan terug... in een hoekje van het bureau... en doet nog een plasje! Ik kan mijn ogen niet geloven. Mijn keukenrol gaat er goed van door. Ik neem em nog even mee naar buiten, het meeste zal er nu wel uit zijn maar je weet maar nooit. Tot mijn grote verbazing volgen er nog twee plasjes buiten. En vlak erna nog twee in het bureau! Ma venteke toch! Heeft ie nou een blaasontsteking? Hij ziet er niet ziek uit voor de rest. De hele voormiddag is het de zoete inval in ons bureau en telkens wanneer er bezoek komt, grijpt hij zijn kans schoon om zijn speeltjes te presenteren en zijn bezoekers te verleiden.

Op het werk loopt een prijsvraag voor onze interne nieuwsbrief en voor de schiftingsvraag moet Laguns gewicht worden geraden. Ik verdenk er veel collega's van dat ze es komen polsen. ;)

Vlak voor de middag valt hij eindelijk in slaap in zijn bench. Dilemma: maak ik hem nu wakker voor een wandelingetje of laat ik hem slapen... De tweevoeters op 't werk zitten wel vast aan stamtijden en veel opportuniteiten om met hem te gaan wandelen heb ik dus niet. Ik ga mijn jas halen en Lagun komt al stretchend op me afgestapt. Ja hij heeft er wel zin in. Niet ver van het werk is een klein parkje en ik besluit daar mee te beginnen in plaats van de metro en de winkels nu hij niet helemaal tiptop lijkt. Onderweg heb ik recht op nog een drietal kleine boodschapjes en een grote. Ik denk dat ik maar eens naar de dierenarts bel wanneer ik terug op werk kom.

Uiteindelijk zijn we niet zo heel ver gegaan maar met een pup die om de tien meter gaat zitten om de stadse indrukken (het is druk verkeer rond het park) in zich op te nemen, duurt het wel even. Een uurtje later komen we terug in ons warme bureautje (of dat voelt toch zo want eigenlijk klagen we al jaar en dag over onze frigo van een bureau) en ik zet het heerschap een kommetje brokjes voor en jawel hoor, dat smaakt! Even later valt hij voldaan in slaap en hij wordt de eerste twee uur niet meer wakker. Ik beslis het nog even uit te zitten voordat ik de dierenarts bel.

Iets na drieën komt hij terug bij de levenden, ik laat hem uit en krijg direct een gezond plasje (geel zoals het hoort in plaats van de doorzichtige watertjes van deze voormiddag) en kakje. Lagun heeft verder geen ongelukjes meer. Het ziet er beter uit voor de treinrit terug naar huis.

In de trein duurt het inderdaad niet lang voordat Lagun zich op een bolletje draait aan mijn voeten. Hij slaapt dwars door alle aankondigingen door en in Landegem moet ik hem oprapen en in de auto leggen. Zelfs mijn meest kritische collega die meereist in de trein, keek toe en vond het best ok. Flinkke jongen! (Lagun hé, niet mijn collega – hoewel die ook best flink was.)

Thuis wachten hem een enthousiaste Darko en Yana op voor een snuffel- en speelsessie en na het eten zakt iedereen weg in zijn eigen hoekje. Ook de baasjes. 😊

Dag 19 – dinsdag 15 januari

Vandaag werk ik thuis. Vroeger betekende dat uitslapen. Maar daar is Lagun het niet mee eens.

Gisteravond heeft ie de tijd niet willen nemen om deftig zijn besoin te doen buiten. Ook Darko en Yana niet maar ik kan het hen niet kwalijk nemen: er woedde een echte sneeuwstorm. Ik heb het zelf ook niet lang uitgehouden.

Om tien voor zes begint Lagun zich dan wel te roeren. Ik kan het nog even rekken tot twintig na zes maar dan moet ie eruit. We gaan naar beneden en wanneer Koen ook in de living komt, beslis ik me eerst te gaan omkleden. Intussen vertrekt Koen op wandeling met Darko en Yana ... en blijft Lagun dus even alleen beneden. Nuja, een paar minuten zou geen probleem mogen zijn hé... Veerle toch... af en toe verdien ik mijn haarkleur toch hoor. Een indringend str*ntgeurtje komt me al meteen tegemoet wanneer ik de deur naar de woonkamer opendoe. En nog net zie ik Lagun het laatste stukje weghappen. Bwerk! Pff, wat vinden ze er toch aan?!

Ik ga toch nog maar eens met hem naar buiten en laat de deur even open staan om de geur weg te krijgen. Wanneer grote broer en zus terug zijn, geef ik iedereen eten. En het smaakt Lagun ook wel. Meteen daarna gaat iedereen soezen en begin ik te werken. 7 u 's ochtends en al aan de slag... niet echt ambtenaarwaardig. ;-)

Wanneer het licht wordt buiten en iedereen zijn pootjes begint te strekken, trek ik mijn schoenen en wanten aan voor een sneeuwsessie. Oh en die wordt ook gesmaakt! Yana vindt niets leuker dan sneeuwballen vangen, Darko begint sneeuw te ruimen en Lagun gaat op ontdekking. Ik zie hem bijna niet lopen, zo een dik pak ligt er! (of zo klein is ie nog...). Net voordat ie zelf transformeert in een sneeuwbal neem ik hem terug mee naar binnen en werk ik voort. De hele dag wisselen we zo af tussen spelen in de sneeuw en slapen/werken. Zalig.

Rond vijven houd ik mijn vertaalwerk voor bekeken en beslis ik om toch naar het gemeentehuis te rijden in Nevele om mijn ID-kaart te laten vernieuwen. Het wordt sterk afgeraden om de baan op te gaan als het niet moet en Syntra heeft godzijdank al gebeld om de avondles te annuleren - maar het gemeentehuis is maar 1 avond per week open en ik zie niet echt meer een kans in de nabije toekomst om te gaan. Ik trek Lagun zijn jasje aan, zwier hem in de auto, sta dan nog een kwartier te krabben en rijd tegen twintig per uur door de niet gestrooide straten terwijl ik op de radio hoor hoe goed Vlaanderen wel is voorbereid op deze winterprik. Mja... Lagun en ik denken er het onze van.

In het gemeentehuis aangekomen, zie ik maar 1 persoon voor ons zitten. Mooi zo want ik ben speelgoed vergeten voor de kleine man en zie niet echt kans om hem veel af te leiden indien nodig.

Helaas is het gemeentepersoneel ook dun bezaaid vandaag door de sneeuwval en doen ze ons toch een half uurtje wachten. Lagun probeert de intussen volgelopen wachtzaal te begroeten maar ik houd em bij mij en het lukt redelijk met een "assis"-oefening om zijn aandacht bij mij te houden.

Lagun's eetlust vandaag kent geen grenzen. Als ik even niet oplet, probeert ie zijn pralientjes op te eten - of onze salontafel, en wanneer hij zijn bakje korrels krijgt, eet ie alles mooi in een keer op (dat is ook de eerste keer want anders loopt ie wel een dik half uur heen en weer terwijl hij af en toe een korreltje uit zijn bakje pikt om op te eten). Ik pak nu sinds enkele dagen zijn bakje wel iets sneller weg, dat zal er wellicht wel mee te maken hebben.

Het is nu 20 u en de viervoeters liggen alweer te maffen. Lagun eigent zich telkens een plekje toe in een van de manden van de Mechelaars. Zo is ie vandaag al bij Yana gaan liggen en heeft ie een keer Darko zelfs verstoten om een mand voor zichzelf te hebben terwijl Darko en Yana met een gestoorde blik zich samen in de andere mand persten. Aandoenlijk. :-)

Dag 20 – woensdag 16 januari

Om twintig na zes klinkt de wekker van Koen. Om de een of andere reden voel ik me nog doodmoe. Ik heb nochtans goed geslapen. Oh, wat zou ik graag blijven liggen op dit thuiswerkdagje... Koen staat op en ik doe mijn ogen nog even dicht in afwachting van de treurgeluidjes van Lagun... En daar zijn ze dan. Ik schrik wakker wanneer hij zijn keeltje open zet. Twintig voor acht?! Echt?! Heeft ie me laten slapen? Wauw... dankjewel lieve schat! Met opgeladen batterijtjes spring ik uit de veren.

En gelukkig maar dat ze zijn opgeladen die batterijtjes... de hele dag door blijven de viervoeters in Olympische vorm. Ik kom ogen tekort. Het favoriete spelletje van de dag is "kipsleuren". Yana heeft een rubberen kip - die gelukkig niet piept - en daar is ze zo dol op, en nu Lagun ook. Elke andere hond - ja, ook Darko - die nog maar durft te kijken naar de kip, wordt onverbiddelijk op zijn plaats gezet. Maar niet onze kleine rakker. De hele middag liggen ze samen te sleuren aan dat ding. Het lijken wel moeder en zoon samen op stap maar in plaats van handjes vasthouden, zit er een kip tussen. 't Is ronduit vertederend. En afleidend... ahum, veel vertaalwerk is er vandaag niet verricht.

Lagun heeft precies al heel wat minder slaap nodig. Hopelijk haalt ie het vanavond en vannacht in. :-)

In de namiddag wanneer Yana even genoeg heeft van het kippenspel, gaat Lagun op zoek naar een ander slachtoffer. Doelgericht loopt ie op de salontafel af en tot mijn verbazing, zet ie zijn voorpootjes erop en pakt ie een vork! Mijn eigen dikke schuld allicht. ☺ Ben wel blij dat ie zo

makkelijk metalen voorwerpen vastneemt maar van tafel nemen zonder mijn toestemming, da's wat te veel van 't goede hé jongeman.

Een minder leuke evolutie vandaag was het geblaf. Ik heb momenten gehad waarop ik mezelf niet meer hoorde denken. Lagun heeft nogal een indringend stemmetje en telkens wanneer Yana beslist het spel stop te zetten, laat ie horen dat ie het er nog niet mee eens is. Tot hij ofwel een snauw krijgt van haar, of ik eens in het piepende balletje nijp. Afleiding is nog altijd de beste remedie precies. Ik moet eraan denken dat balletje morgen mee te nemen naar werk.

't Zal alweer een grote dag worden. Ten eerste beloven ze al -8°C! En om tien uur heb ik een vergadering met externen. Benieuwd of dat productief zal worden...

Dag 21 – donderdag 17 januari

Ouch... Lagun had duidelijk helemaal niets in te halen vannacht... Toen ik hem om twintig over tien zijn bedje in stak, klonken er al luidkeelse protesten. De hond van vandaag staat dan misschien mijlenver af van de wolf, je zou het niet denken als je de kleine man bezig ziet (en hoort). Hij gooit zijn kopje in zijn nek en huilt?! Niet blaffen maar huilen!

Mijn grote plan was om vannacht Lagun in zijn bench in de andere slaapkamer boven te zetten en de deuren dicht te doen. Dat laatste heb ik nog maar een nachtje achterwege gelaten. Pas toen wij het licht doofden in onze kamer begon hijzelf ook wat te kalmeren. (Vaarwel boekjes, het was fijn jullie gekend te hebben. Ooit zal ik jullie nog wel eens kunnen lezen! ;))

Zou het treurige heengaan van zijn doedoe er iets mee te maken hebben? Die is vanavond aan zijn einde gekomen tussen de tanden van Darko helaas. Zelf had Lagun er ook al een paar aanvallen op gelanceerd maar het was misschien toch nog een link naar het nestje waarin ie is geboren... Deze avond geef ik hem de restanten terug mee in zijn bench.

Een kalme nacht wordt het geenszins. Om twintig na vijf meldt iemand met niet mis te verstane stem dat Landegem genoeg geslapen heeft. Lagun... lieverd... echt... twintig na vijf = NACHT = SLAPEN. Hij geeft me nog even wat respijt en met een theatrale zucht dommelt ie terug in... tot kwart na zes. Ik hoef pas op te staan over twintig minuten normaal maar dit opent eigenlijk wel perspectieven. Misschien moet ik maar eens beginnen te ontbijten ofzo en mijn strakke, tot op de seconde afgemeten en nagenoeg autistische ochtendroutine om de trein te halen, achterwege laten.

Iets na zevenen sta ik gepakt en gezakt met Lagun aan het station. Tijd zat om een ochtendwandelingetje te maken. Heerlijk bij -11°C! Niet. Lagun doet een kleine en grote boodschap en gaat even helemaal los in de sneeuw. Tegen dat we ons kunnen nestelen in de trein, voel ik mijn handen niet meer. Of net wel, dat is juist het probleem. Auw auw auw! Lagun lijkt minder aangedaan van de koude. Niks dat ie liever lijkt te doen intussen dan het hoogste hoopje sneeuw uitzoeken en er regelrecht induiken als een havik in duikvlucht naar een muisje. Ik check toch maar af en toe zijn voetkussentjes maar die lijken helemaal in orde. Natuurlijk... in Landegem moeten ze het strooizout nog uitvinden. ;-)

We komen netjes op tijd aan op kantoor na een toch wel bewogen treinrit. Lagun was niet half zo moe als ik zou hebben gedacht – wat zit er toch in die sneeuw die hij eet?! ;)

Bijna de hele rit heb ik hem moeten afleiden van de zetels en de boutjes die de trein bijeen houden. Ach schat toch, de NMBS heeft het zo al moeilijk genoeg zonder dat een klein viervoertertje een van hun treinen demonteert...

Om kwart voor negen zijn we helemaal geïnstalleerd en klaar om aan de slag te gaan... maar da's zonder de populariteit van Lagun gerekend natuurlijk. Zelden zien we iemand in onze vertalersgrot, soms gingen er dagen voorbij zonder dat ik een levende ziel zag maar vandaag begin ik erover te denken om een bezoekerssysteem in te voeren. Zijn vestje heb ik al lang opgeborgen op het werk. In principe mag niemand hem aanraken wanneer ie zijn frakje aan heeft, en dus "aan het werk" is maar ik zou niet graag gelyncht worden door zijn fanclub. Rotverwend nest. ;-)

Wanneer de laatste ochtendbezoeker de deur uit is, is Lagun zodanig opgedraaid dat het hoogtijd is om nog eens buiten te gaan met hem. We gaan bij de rokers staan – die hij letterlijk en figuurlijk een poepie laat ruiken. Haha, groot gelijk jongen, die moeten niet klagen over "luchtjes". ☺ (En hij kan er wat van van vieze luchtjes... hoe kan er toch een chemische oorlogsvoering komen uit zo een klein lijfje?!)

Lagun zelf zit er bij te knikkebollen. Ideale timing voor de vergadering die begint. Het wordt een demovergadering en de lichten gaan uit. De eerste minuten ben ik er niet gerust op: Lagun heeft de onhebbelijke gewoonte om zijn speeltjes mee te nemen en OP een stekkerdoos of kabel te gaan liggen knabbelen. Een dezer ga ik die toch es terugvinden met al zijn haren rechtop. Maar onze vriend is gelukkig moe genoeg.

Oef, ik heb gisteren flink opgelet en heb dat gele piepballetje mee. Perfect om zijn aandacht te krijgen en hem naar me toe te lokken. Hij slaapt door de rest van de twee uur durende vergadering. En op een viertal kleine plaspauzes buiten na, eigenlijk door de rest van de middag... Dat belooft weer voor de treinrit terug!

En ja hoor, hij is terug in vorm in de trein. Vanavond is het drukker dan anders in de trein en er komt een nietsvermoedende meneer voor ons zitten. Wanneer hij Lagun opmerkt die op dat ogenblik nog rustig ligt te knabbelen, zie ik hem denken "verdorie, nu gaat het opvallen als ik me verzet"... zijn spullen legt hij ostentatief in de zetel boven Lagun... een over de zitting bundelende sjaal, een lederen jas en tas... oh en hij heeft schoenen aan met veters... die man is een levend pretpark voor Lagun! Het wordt een beproeving! In de eerste klasse zijn de meesten wel gesteld op hun rust dus het gele balletje laat ik achterwege en ik haal zijn reeds half losgepeuzelde touwtje boven en het snoepjestasje. Ik werk op aandacht en assis en probeer ook een paar downs. Die laatste willen nog niet echt lukken maar we hebben onze bezigheid en intussen laat ie meneer met rust en houdt ie wel mooi zijn aandacht op mij. Uiteraard gaat Lagun ook nu wel even in overdrive en test hij mijn geduld - en misschien ook wel gène tegenover mijn medereizigers... maar daar ontbreekt het me gelukkig grotendeels aan. Sorry Lagun... al moet ik duizend keer non zeggen en je terug op je plaats zetten. :-)

De kleine man staakt al zijn verwoede pogingen en het laatste kwartier mag ik genieten van wat rust in de trein voordat thuis alles op stelten wordt gezet bij het blijde wederzien tussen de viervoeters.

Yana en Lagun doen nog een uurtje hun kippendansje maar dan is het welletjes geweest voor onze vriend en hij komt me smekend aankijken... jaja, ik leg wel terug een kussentje op de grond naast me waar je mag gaan op liggen... Ik ben toch zo een softie. ;)

Dag 22 – Vrijdag 18 januari

Lagun heeft me een avondje vergast... op wat? Op niets... gewoon vergast, punt. Hij moet allicht nog wat wennen aan zijn korreltjes nu hij voltiids op zijn nieuwe dieet staat.

Om elf uur heb ik hem meegenomen naar boven en in de andere kamer in zijn bench gestopt. Het tweede slotje was nog niet goed en wel dicht of het concert begon al. En meteen vol overgave! O jee dat belooft. Ik moet em A. nu stil krijgen en B. straks wanneer Koen thuis komt na zijn handbaltraining stil kunnen houden. De moed zakt me een beetje in de schoenen maar ik kruip onder de wol, doe het licht uit en... stilte... van 100 naar 0 per uur in een recordtijd! Stilte voor de storm? Neen hoor. Oh man, zalig. Een uurtje later komt Koen thuis en tegen dan zit onze kleine man al op een andere planeet, zich totaal onbewust van wat er op onze planeet gebeurt. 's Ochtends moeten we hem wakker maken en wanneer ik hem naar beneden draag, nestelt hij zich als een baby'tje in mijn armen, zijn kopje verborgen in mijn haar en krijg ik zachte liefdesbeetjes en likjes in mijn nek... man man man, van liefde gesproken...

Hij is precies uitgehongerd en wanneer Yana en Darko terug komen van de ochtendwandeling, heeft hij al een kwart van zijn dagrantsoen op. Hij staat fel.

Ergens de voorbije dagen heeft ie beslist dat ie dat gele frakje toch maar niks vindt. Hij ziet het me nemen en zet het al op een lopen deze ochtend. Aiai, hier heb ik niet genoeg aandacht meer aan besteed... Nu mijn dagen langer zijn geworden dankzij de kleine man, heb ik echter wel de tijd om het opnieuw een leuke ervaring te maken voor meneer. Ik leg het jasje voor me neer, ga erbij zitten en roep em bij me met een speeltje. Met een vieze blik op het jasje maar toch zin om te spelen komt hij aarzelend aangezet. Ik ravot wat met hem en hij ontspant. Flinke man. Ik doe hem het lusje dat over zijn buikje moet komen over zijn hoofd en hij wil het terug op een lopen zetten. Snel afleiden en bij mij houden met de flos en hij vergeet voor een milliseconde dat ik hem er aan het inluizen ben. Eerste pootje erdoor. Flos voor zijn neus. Tweede pootje erdoor. Flos voor zijn neus... het duurt even en het gaat niet van harte maar uiteindelijk zit ie toch mooi terug in zijn werkpak. Nog een dasje en het zou af zijn. ;) Ik zal het vandaag nog drie keer mogen herhalen maar telkens gaat het weer wat vlotter. Bij de les blijven dus hé Veerle.

Aan het station maken we nog een wandelingetje in de sneeuw maar tijd heeft ie deze ochtend precies niet voor een grote boodschap. Ik ben ergens wel blij dat ik nog steeds mijn kuisspulletjes meesleur... Hij ziet er verdacht wakker uit. En ja hoor, de hele weg in de trein heb ik de keuze: bezig zijn met Lagun of toekijken hoe hij de zetels stroopt. We zijn een half uurtje onderweg wanneer hij even zijn kopje te rusten legt, althans dat dacht ik toch. Ineens denk ik een grom te horen. Dat kan hij toch niet zijn? En naar wat dan?! Maar ja hoor, dan volgt een blafje. Zijn allereerste blafje in de trein. En verdorie, slechte reflex van me: ik veer recht en zeg hard "non". Ai ai, Veerle toch, nu heb je hem net gegeven wat ie wilde natuurlijk: aandacht. Meneer blaft en ik ben er. Gelukkig blijft het hier wel bij.

Het grootste deel van de ochtend brengt ie door op zijn rug, pootjes in de lucht al rennende in dromen op het dekentje naast me aan het bureau. Ik ga een paar keer zonder hem naar toilet en vind em telkens terug in dezelfde houding. Ach, zich zo te kunnen laten wegzakken in een diepe slaap, toch om jaloers op te zijn niet?!

Iets voor de middag krijgt ie 't nog eens in zijn kopje dat ie wil spelen. 's Middags heb ik afgesproken met een vriendin om te gaan lunchen in Brussel en ik negeer de jongeheer zijn smeekbedes nog even. Zo meteen is het aan jou kleine vriend. O ja Veerle? Denk je dat nu echt? ... Lagun herhaalt zijn manoeuvre van deze ochtend in de trein en begint vol colère te blaffen. Mijn ene collega die vandaag ook in Brussel werkt, wipt twee meter omhoog en kijkt me vragend aan: negeren! En dat doen we... maar onze trommelvliezen zijn het er niet mee eens. Helaas worden onze inspanningen helemaal teniet gedaan omdat de overbuur de deur komt open steken. "Zijn jullie aan zijn staart aan het sleuren ofzo?!" ... verdorie, heeft ie nu toch de gewenste aandacht gekregen... Lagun zwijgt op slag en wil spelen met overbuur. Nog een geluk dat overbuur het niet zo op de viervoeters heeft begrepen. Hij negeert Laguns lovenswaardige verleidingstechnieken en beide mannen druipen af naar hun eigen hoekje.

Tijd om te vertrekken Lagun... jasje terug aan en flink mee stappen... althans dat had ik gewenst. Flink stappen staat niet op het programma vandaag: remmen en poep op de grond of sleuren aan de leiband, dat wel. Dan maar op de arm hé. (Oh wat zal ik spijt krijgen dat ik grote oorbellen heb in gedaan vandaag.)

Ik pik mijn vriendin op aan haar werk en we trekken samen naar onze broodjesbar. Lagun is op zijn best wanneer we binnen komen en overal weerklinken de me intussen zo vertrouwde "ooooo's" en "wat een schatje!"... behalve achter me. Daar staat ineens de gerant en die ziet er niet blij uit. "Hier mogen geen honden binnen mevrouw". "Maar 't is een hondje in ople..." "kan me niet schelen, het stoort en ik houd niet zo van honden". "Eum... tja, bij wet mag hij hier echt wel zijn. Hij moet het leren voor lat..." "ik wil het niet horen!" En ik word genadeloos naar de deur geleid. "Gaat u dit ook doen indien iemand in een rolstoel binnenkomt vergezeld van een assistentiehond?" "Tja., daar zal ik nog even over moeten nadenken". "Ja doet u dat, denk daar eens over na". Samen met Lagun, mijn vriendin en ik stappen er nog een aantal klanten het af. Mooi zo! Wat kunnen sommige mensen toch zo ... benepen zijn. Ik wil me er niet aan storen maar het raakt me wel. (Voor wie soms in Brussel komt: het gaat om Up niet ver van het Rogier-plein.) Nuja, in Pulp zijn we wel welkom. We nemen onze lunch, betalen, installeren ons en Lagun gaat een uurtje aan onze voeten liggen schattig en braaf wezen.

De hele weg terug naar werk stapt Lagun wel flink naast me. Alsof ie de andere gerant nog eens een poepie wil laten ruiken. Geweldig. ☺ En voor de rest van de middag en de treinrit terug naar huis gaat ie door met zijn drukke ochtendprogramma: slapen! Ik moét echt eens dat vestje namaken maar dan in plaats van "Canisha, in opleiding" een vestje met "ambtenaar in opleiding" erop. ;-)

's Avonds gaan Koen en ik nog even profiteren van de solden in Ikea om een matras te kopen die even breed is als ons bed (het voorbije jaar slapen we immers op een matrasje dat 40 cm smaller is dan ons bed zelf ;-)). Lagun gaat mee maar echt van harte is het niet meer. De jongen heeft al zo veel indrukken te verwerken van vandaag. Ik snap het wel. Terug op de arm (zo raak ik wel van mijn "vleermuisarmpjes" af ;-)). Zowat elke medewerker van Ikea komt ons vertellen dat er geen honden zijn toegestaan maar het woord assistentiehond tovert bij ieder van hen een glimlach tevoorschijn en ze maken er absoluut geen probleem van.

Terug thuis perst Lagun zijn laatste speelstuipe er nog even uit in de kippendans met Yana maar dan zegt hij uitgeteld neer.

En wij ook.

Dag 23 – zaterdag 19 januari

Oh godzijdank, het kleintje is vertrouwd met het begrip “weekend”. Pas om twintig na acht begint ie zachtjes te zingen. Goedgemutst beginnen we aan ons drukke dagje.

Morgen is mijn jongste nichtje jarig en ik heb nog geen cadeau! Ik weet dat ze graag skeelers zou hebben. Niet meteen het meest aangeraden schoeisel met de winterpiek die we nu kennen maar wat de jarige wil, zal de jarige krijgen. Ik denk dat ik in Decathlon wel iets zal vinden. En toevallig zit er een in Brugge... en achja, als we dan toch in Brugge zijn, dan is het “zeitje” ook niet ver meer weg, toch? ☺

Ondanks de dikke laag sneeuw op de wegen geraken we toch snel op onze bestemming. Lang leve winterbanden! De kleine man slaapt al terug in de auto. Tijd om wakker te worden vriendje want jij mag mee skeelers gaan kiezen. Aan de ingang horen we “oh, ’t is eintje in oplidinge zekers? Tons is ’t ok wèh”. ☺ De jongeman heeft er alleen niet zoveel zin in precies. Bij de minste kans gaat ie liggen slapen. We vinden gelukkig snel wat we zoeken en ik draag hem terug de winkel uit, zijn bench in. We rijden door naar Oostende.

Wat een luxe daar: we hebben het hele strand nagenoeg voor ons alleen! Er zit wel een pittig windje dus lang zullen we niet blijven met ons kleintje erbij. Maar de kleine man is ook van dat windje niet onder de indruk. Zijn oogjes gaan groot open wanneer hij de watermassa ziet. We laten Yana en Lagun los en ik gooi een balletje richting ’t water. Yana schiet uit haar startblokken en Lagun gaat haar achterna. Lagun gaat helemaal op in het spel en beseft eigenlijk niet echt dat we ’t water naderen. Wanneer hij plots schuimend water onder zijn pootjes voelt, houdt hij zijn kopje even schuin. Heel even weet ik niet goed wat ie ervan zal vinden. Ik beloon hem snel en speel verder met hem. En oh wat heeft ie het naar zijn zin! Hij maakt dolle bokkesprongen en crost de hele tijd dapper achter Yana aan. De zeldzame wandelaars op het strand moeten hij en Yana natuurlijk even dag gaan zeggen en hoe kan het ook anders dan dat ze allemaal op de lijst van slachtoffers van zijn buitengewone charme komen?! Ik probeer even of ik zijn aandacht kan wegroepen van zijn fans... met mijn stem alleen laat hij zich nog niet zo makkelijk wegslaan van zijn bewonderaars maar 1 kneepje in zijn piepballetje en de jongeheer laat zijn fans eenzaam achter in de kou. Zo grappig toch om dat bazeke te zien lopen. Dat raak ik nooit beu! Wanneer hij bijna bij mij is, beloon ik met een “viens” en een minisnoepje en hij vliegt recht mijn armen in. Smelt smelt...

Na een dik half uur pret op ’t strand beslissen we toch maar in zijn plek dat het tijd is om wat te gaan rusten. We dalen de trap af naar de ondergrondse parking waar onze koets staat te wachten. Darko en Yana vinden er maar niks aan aan die trap, die enge donkere gang, dat stinkende vuile hol waarin we afdalen maar Lagun is – zoals gewoonlijk – niet onder de indruk. Hij loopt gewoon overal dapper mee en eens aan de auto gaat ie al flink aan de juiste deur zitten wachten. Nog voordat ik hem heb neergelegd in zijn bench, zijn zijn oogjes al dicht. ☺

We rijden door naar de Colruyt in Gentbrugge. Daar kennen ze hem nog van vorige week, alleen is het vandaag veel en veel drukker. Zijn plotse remmanoeuvres zorgen af en toe voor een file in de gang maar niemand lijkt er mee in te zitten, ze wachten allemaal geduldig totdat ik hem terug vooruit kan lokken. De flinke man wandelt zelfs helemaal alleen door de flappen van de frigo-afdeling! En

aan de drukke kassa krijg ik zijn volledige aandacht. We doen “assis”-oefeningetjes en zelfs een paar “downs” en het lukt vrijwel allemaal. Mijn hart zwelt van trots.

We keren terug naar huis maar van rusten is er nog geen sprake. Koen heeft straks een handbalwedstrijd en Lagun en ik gaan mee om te supporteren. Het is eeuwen geleden dat ik nog ben mee gegaan naar een wedstrijd maar dit lijkt me een uitgelezen kans om het puntje “stadium & co” op onze lijst af te vinken.

Het wordt een hele beproeving voor het kleine grut. Een van de WAG's (;-)) is drie weken geleden pas bevallen en komt ook kijken samen met de jonge spruit. Lagun krijgt recht op een buggy, een krijsende baby en ratelaars. Hij discrimineert niet: op alles reageert hij even nieuwsgierig en stabiel. Zalig toch. Tijdens de wedstrijd mag hij mee de zaal in en moet hij weerstaan aan een over en weer vliegende bal, springende spelende kindjes aan de zijlijn en applaudisserende brallende supporters. Hij ondergaat het allemaal alsof hij nooit anders heeft gekend en ligt wat te spelen en knabbelen. Hoe is dat toch mogelijk?! Zelfs wanneer het alarm voor time-out door ons merg en been snijdt, blijft hij stoïcijns. Topgenen hoor. De enige momenten waarop ik zijn aandacht verlies, is wanneer er kindjes rakelings langs hem voorbij rennen. Daar zou hij maar al te graag achterna gaan! Tja, 't blijft wel een jachthond zeker?

En ook hier blijft het een proper hondje. Ik heb het niet meteen door en erger me een beetje wanneer hij aan de lijn begint te trekken maar uiteindelijk valt die euro dan toch... en gelukkig op tijd voordat onze vriend een blaasontsteking heeft. Veerle toch... Braaf doet hij zijn plasje en grote boodschap buiten en dan nog op de meest discrete plaatsen mogelijk.

Het is bijna middernacht wanneer we thuis komen. Iedereen gaat recht de bedstee in en we zullen elkaar pas terugzien om acht uur.

Dag 24 – zondag 20 januari

Lagun heeft heel flink in zijn bench in de andere slaapkamer geslapen. De deur van zijn kamer heb ik nog laten open staan maar die van ons was dicht en hij kon ons helemaal niet meer zien maar heeft geen kik gegeven. Nuja... na zo een dag als gisteren zou het tegendeel me verwonderd hebben.

Deze voormiddag wil ik het toch wat rustiger aan doen met de kleine man. Ons stulpje ziet er intussen bijna uit als een iglo met alle sneeuw die we binnen halen dus ik besluit mijn kuiswoede erop los te laten. De viervoeters gaan er rustig bij liggen. Wanneer het tijd wordt om te stofzuigen en te dweilen, stop ik ze wel even buiten. Het duurt echter niet lang voordat ik Lagun zie zitten bibberen. Iemand heeft me ooit gezegd dat honden niet bibberen van de kou. Ik denk dat iemand het bij het verkeerde eind had... Ik haal Lagun terug binnen en maak er een benchtraining van. Echt trainen hoef ik echter niet te doen. De eerste minuten hoor ik wat zacht gemijmer maar ik moet goed luisteren. Kuisen is vermoeiend blijkbaar – zeker om op te kijken als ik Lagun zo zie. Ja ja, de ambtenaar in hem is sterk. ☺

's Middags trosteren we de sneeuwvlagen en gaan we naar het verjaardagsfeestje van mijn nichtje bij mijn ouders thuis. Alle viervoeters gaan mee naar het winterparadijs. Ik krijg Lagun bijna met geen stokken binnen. Maar dat komt mooi uit want mijn nichtje is ook niet binnen te houden. We halen de slee uit, houden een sneeuwballengevecht en maken een paar sneeuwmannen. Althans, dat

proberen we toch. Yana en Belle appreciëren onze kunst niet. Alhoewel... het lijkt hen wel te smaken. Letterlijk dan. ☺

Het valt me wel op dat Lagun heel erg vaak een plasje doet. Nuja, het valt me ook op dat zijn plassertje niet boven de sneeuwgrens komt... dat kan niet aangenaam zijn voor de kleine man!

's Avonds thuis geef ik de drie vriendjes tegelijk met ons eten. Ik heb wel zin in een rustige ononderbroken maaltijd waarbij ik Lagun niet moet achterna zitten of uit mijn bord moet halen of van de salontafel moet weghouden (waarvan hij al een mooi hoekje heeft geknaagd). En mijn plannetje lukt. Hij laat ons met rust en duikt in zijn eigen kom. Al is dat slechte woordkeuze want intussen zijn we al zo ver dat ik hem kan laten zitten voor zijn eetkom en ik hem in mijn ogen kan laten kijken voordat ik zeg "eet maar" en hij in zijn kommetje duikt. Leuk om zo vorderingen te zien!